

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **M. A.**
sídlem X
zastoupený TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2019, č.j. 17438/19/5300-21441-703172,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2019, č.j. 17438/19/5300-21441-703172, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 30.6.2017, č.j. 3321147/17/3012-51525-708277, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 ve výši 226 322 Kč a současně mu vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 45 264 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že všechny jím tvrzené skutečnosti řádně prokázal, a byl to naopak žalovaný, kdo neunesl své důkazní břemeno. Podle žalobce žalovaný dovozuje své tvrzení, že provedené služby, které samotné nerozporuje, nedodala žalobci společnost N.V.Z., s.r.o., pouze ze skutečnosti, že tento dodavatel nepodával daňová přiznání a se svým správcem daně nespolupracoval. Stejným způsobem pak žalovaný znevěrohodnil i svědeckou výpověď B. M. Žalovaný tak postupoval v rozporu se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména jeho rozsudku ze dne 31.7.2018, č.j. 1 Afs 304/2017-39.
3. Žalovaný dále své pochybnosti ohledně pravdivosti svědecké výpovědi B. M. dovozuje pouze ze skutečnosti, že svědek slíbil správci daně doložit doklady k prokázání svých tvrzení a že tento slib nedodržel. Podle žalobce takovým způsobem nelze obsah svědecké výpovědi hodnotit; žalobce v tomto ohledu odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 2 Afs 93/2007-85. Pokud si tvrzení svědka správce daně nemohl ověřit u společnosti N.V.Z, s.r.o., nelze podle žalobce automaticky dovozovat, že tvrzení svědka o realizaci prací není pravdivé. Žalobce rovněž žalovanému vytýká, že v bodě 4. napadeného rozhodnutí odkazuje na skutečnosti, v jejichž světle svědeckou výpověď hodnotil, které ovšem podle žalobce žalovaný neobjasňuje.
4. Podle žalobce pokud byla zpochybněna pouze část svědecké výpovědi, nelze automaticky předjímat, že je nepravdivá výpověď celá. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2011, č.j. 7 Afs 39/2011-72, a ze dne 14.3.2018, č.j. 1 Afs 327/2017-61. Podle žalobce svědek B. M. dostatečně popsal spolupráci se žalobcem a potvrdil uskutečnění prací pro žalobce i korporaci N.V.Z., s.r.o.; žalobce tudíž své důkazní břemeno unesl. Rovněž žalovaný to podle žalobce nepřímou potvrzuje, když v napadeném rozhodnutí uvádí, že z jeho výpovědi vyplynulo, že poskytoval žalobci za úplatu v hotovosti pracovníky na výstavbu rodinného domu v Ivančicích. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že pokud jde o práce přijaté od B. M., tak pro účely stanovení daně na výstupu správce daně jeho výpověď jako důkaz osvědčil. Proč tomu tak je, však žalovaný nevysvětlil, tudíž v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. pro nesrozumitelnost.
5. Žalobce rovněž poukazuje na to, že sám žalovaný tvrdí, že mu nelze klást k tíži nespolupráci dodavatele N.V.Z., s.r.o. s jeho správcem daně, ale že si měl žalobce lépe svého obchodního partnera prověřit. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že velká část společností své účetní závěrky do sbírky listin obchodního rejstříku neukládá. Ostatně je to sám žalovaný, v jehož gesci se kontrola uložení účetních závěrek nachází, nelze tedy

klást nečinnost žalovaného k tíži žalobce. Podle žalobce i Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že neuložení účetní závěrky o společnosti nic nevypovídá.

6. Žalobce dále namítá, že žalovaný opakovaně v napadeném rozhodnutí zmiňuje ostatní subjekty (REMAPO, Z. K.), které nebyly v příslušném období smluvními partnery žalobce, neboť tím byl pouze dodavatel N.V.Z., s.r.o. Nikde však žalovaný nevysvětlil, s jakými prokazovanými skutečnostmi tyto informace souvisí; i v této části je pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
7. Žalobce má tedy za to, že své důkazní břemeno unesl předloženými účetními doklady a rovněž i částí svědecké výpovědi B. M., a byl to naopak žalovaný, kdo své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 2 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), neunesl. Nespolutpráce dodavatele a neplnění jeho daňových povinností, coby jediná a samostatná skutečnost, není sto zpochybnit samotnou faktickou realizaci plnění deklarovaným dodavatelem, stejně jako tímto důvodem nemůže být skutečnost, že svědek nedostal svými slibům vůči správci daně. Žalobce v této souvislosti poukazuje na návaznost přijatých plnění od N.V.Z., s.r.o. na faktury vydané.
8. Na své argumentaci žalobce setrval v podané replice a odkázal rovněž na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 28.11.2019, č.j. 62 Af 98/2017-94, týkajícího se daně z příjmů žalobce. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

9. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Zdůrazňuje, že v jeho gesci není kontrola plnění zákonné povinnosti účetních jednotek zakládat do sbírky listin obchodního rejstříku účetní závěrky (§ 21a odst. 2 a 4 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví). Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Mezi účastníky řízení je sporné, zda žalobce prokázal nárok na odpočet DPH z plnění přijatých od deklarovaného dodavatele N.V.Z., s.r.o., který měl dle celkem třinácti faktur (č. 201-213/2013) žalobci poskytnout úklidové služby a plnění v podobě „zajištění překladiště“. Jediným jednatelem a společníkem N.V.Z., s.r.o. byl B. M. Ze správního spisu v dané souvislosti vyplynulo, že si žalobce objednal souběžně poskytovaná plnění přímo od B. M. coby fyzické osoby (celoroční objednávka pomocných a úklidových prací). Oba dodavatelé (N.V.Z., s.r.o. a B. M.) si na úklidové práce najímali brigádníky.

14. Správce daně vyloučil žalobci nárok na odpočet z deklarovaného pořízení služeb N.V.Z., s.r.o., neboť po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce neodstranil pochybnosti o tom, že takto tvrzená plnění od deklarovaného dodavatele přijal, a že tedy žalobce neprokázal splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH.
15. K tomu zdejší soud předesílá, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu); neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamená, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Ten je povinen předložit další důkazní prostředky a svá tvrzení prokázat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2014, č.j. 9 Afs 48/2013-32, či ze dne 30.1. 2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119). Pokud daňový subjekt dalšími důkazními prostředky svá tvrzení nedoloží a pochybnosti správce daně relevantním způsobem nevyvrátí, neuneso důkazní břemeno - vztaženo k projednávané věci, neuneso je ohledně prokázání naplnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání jím uplatněného nároku na odpočet DPH. Na tomto pojetí ostatně stojí i žalobcem citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se však podle zdejšího soudu k jiným skutkově odlišným případům. Kupř. v rozsudku ze dne 31.7.2018, č.j. 1 Afs 304/2017-39, Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy „*po provedeném hodnocení důkazů bylo potvrzeno, že předmětný materiál (ocelové konstrukce) existoval, žalobce jej nakoupil a dále prodal. Nejednalo se tedy o plnění fiktivní, tvrzený dodavatel byl reálně existující právnickou osobou zapsanou v obchodním rejstříku a byl plátcem DPH. Žalobce materiál následně prodal společnosti SAVE, s. r. o., za kterou tento nákup potvrdil ve svědecké výpovědi ze dne 19. 7. 2011 její jednatel ..., a přiložil rovněž fakturu o tomto prodeji ze dne 17. 3. 2008 (den uskutečnění 14. 3. 2008), dodávka byla označena jako použitá ocelová konstrukce 15 x 60 x 4,2 m v množství 30.000 kg. Toto množství odpovídá hmotnosti materiálu uvedeného na fakturách, které předložil žalobce k prokázání nákupu ocelových hal od společnosti RAVS, s. r. o., č. FV 10811277 (faktura na 17 t ocelové konstrukce) a č. FV1081278 (faktura na 14 t ocelové konstrukce) datovaných dne 31. 3. 2008, tj. celkem 31 t (lze si přestavit úbytek cca 3 % znehodnocením části konstrukce při demontáži, prodej menšího množství nebo nepřesnost měření či evidence).*“. Po stránce skutkové se tak zjevně jedná o poněkud „jiný příběh“, než v nyní posuzované věci, jak bude rozvedeno níže.
16. Pokud žalobce namítá, že správce daně své pochybnosti dovozuje pouze na základě (nesprávně zhodnocené) svědecké výpovědi B. M. a nekontaktnosti deklarovaného dodavatele N.V.Z., s.r.o., tak podle zdejšího soudu jsou pochybnosti správce daně ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet DPH opřeny o důvody, které jsou dostačující pro unesení důkazního břemena správce daně i ve světle konstantní judikatury správních soudů, pokud jde o nárok na odpočet DPH.
17. Není sporu o tom, že B. M., který reálně pomocí brigádníků pro žalobce práce zajišťoval, byl rovněž jednatelem a společníkem N.V.Z., s.r.o. V rámci své svědecké výpovědi mimo jiné uvedl, že pro žalobce pracuje jako subdodavatel. Spolupráce podle svědka probíhala tak, že žalobce zavola, dovezl seznam ulic a mapky, svědek „vzal lidi“ a jel na určitou akci.

Na práce si sehnal brigádníky, kteří pro něj pracovali na dohodu o provedení práce (cca 6 – 8 lidí). Část nářadí měl svoji, část od žalobce. Na práci se podíleli i jiní pracovníci, svědek uvedl, že se jednalo o zaměstnance REMAPO s.r.o. a STAVOSPECIAL s.r.o. pana K. K dotazu správce daně, proč jsou úklidové práce fakturovány po část roku přímo na svědka a část na N.V.Z., s.r.o., svědek uvedl, že měl brigádnické smlouvy na fyzickou osobu i na tuto firmu. Práce žalobce panu M. platil v hotovosti 3 krát až 4 krát do měsíce, někdy i vícekrát. K některým dotazům správce daně ohledně sociálního a zdravotního pojištění svědek odkázal na účetní. Při předávání prací přijel vždy žalobce „s nějakým pánem“ a zkontroloval si, že je všechno v pořádku. Faktury vystavovaly účetní. K otázce plateb B. M. uvedl, že měl vždy napsané hodiny s cenou, což předal účetní, která vystavila doklad, poté mu žalobce vždy zaplatil (někdy v Brně, někdy v Rosicích u Lidlu). U předání plateb nebyl nikdo další přítomen. K otázce ohledně plnění svých daňových povinností svědek uvedl, že určité plněny byly, a odkázal na účetní (protokol o ústním jednání ze dne 15.6.2016, č.j. 2322693/16/3005-60562-705270).

18. S ohledem na výše shrnuté odpovědi svědka nelze souhlasit se žalobcem, že svědecká výpověď B. M. přispěla k unesení důkazního břemena žalobce a rozptýlila pochybnosti správce daně o poskytnutí plnění od N.V.Z., s.r.o.; podle zdejšího soudu je tomu ve světle svědecké výpovědi naopak. B. M. uvedl, že část prací pro žalobce prováděl jako fyzická osoba a část prací prováděl jako N.V.Z., s.r.o., a dále, že tyto práce probíhaly souběžně. Pokud jde o část prací, jež měl B. M. provádět „pod hlavičkou“ N.V.Z., s.r.o., tak k tomu nebyly doloženy ani svědkem ani od N.V.Z., s.r.o. žádné doklady.
19. Obsah svědecké výpovědi tedy správní orgány vyhodnotily správně (viz zejména bod 40 napadeného rozhodnutí) v souladu s judikaturou správních soudů, na kterou odkazuje i žalobce, kdy je podle zdejšího soudu zejména podstatné, co svědek výslovně uvedl, a co naopak uvedl obecně (fakturace prací za N.V.Z., s.r.o.). Správce daně a žalovaný nemohli přejít skutečnost, že sám svědek potvrdil souběžně poskytované práce jím coby fyzickou osobou a pod hlavičkou N.V.Z., s.r.o. Tato skutečnost, ve spojení s nekontaktností a pouze virtuální existencí N.V.Z., s.r.o. (odpověď místně příslušného správce daně ze dne 11.11.2014, č.j. 4007574/14/3003-60562-711092) a s tím, že pokud jde o bližší detaily související s touto společností, tak svědek neurčitě odkazoval na účetní, zavrhuje dostatečné pochybnosti o rozsahu plnění poskytovaného žalobci N.V.Z., s.r.o. Svědeckou výpověď B. M. pak nelze za výše shrnutých okolností považovat za důkaz o tom, že N.V.Z., s.r.o. plnění v deklarované výši žalobci skutečně poskytla. Hodnocení svědecké výpovědi B. M. pak není v rozporu ani s principem hodnocení svědeckých výpovědí v tom smyslu, že neplatí, že svědectví je důkazem, jen jsou-li skutečnosti v něm tvrzené prokázány. Svědecká výpověď patří mezi důkazní prostředky (§ 31 odst. 4 daňového řádu) a jako důkaz ji lze použít vždy, pokud je konkrétní, věrohodná a pokud není v rozporu s ostatními zjištěními (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 2 Afs 93/2007-85). Ostatně žalobce ani nenamítá ani nepoukazuje na další důkazy, které by ke svému tvrzení ohledně provedení prací společností N.V.Z., s.r.o. správci daně byly předloženy a které by správce daně pominul či nesprávně vyhodnotil. Není v tomto ohledu úkolem zdejšího soudu jakkoli za žalobce jeho argumentaci doplňovat.
20. Zdejší soud zdůrazňuje, že pokud jde o N.V.Z., s.r.o., tak nejen dle výpovědi svědka B. M., nýbrž ani jiným způsobem nebylo možné u této společnosti poskytnutí plnění v rozsahu deklarovaném na jí vystavených daňových dokladech ověřit. V tomto ohledu tedy nelze

přisvědčit žalobci, že by „k jeho tíži“ správce daně a žalovaný kladli tu skutečnost, že N.V.Z., s.r.o. nezveřejňovala účetní závěrky. Pokud však žalobce za daných okolností vstoupil do obchodních transakcí s B. M. a N.V.Z., s.r.o., musel si být vědom, že ohledně nároku na odpočet DPH od obou těchto dodavatelů ponese důkazní břemeno. Pokud bylo zpochybněno, že deklarovaný dodavatel, který fakturu vystavil, plnění v deklarovaném rozsahu skutečně poskytl, bez možnosti ověření toho, že nějaké deklarované práce byly skutečně provedeny, tak podle ustálené judikatury týkající se unesení důkazního břemena ve vztahu k DPH, nelze nárok na odpočet daně z dokladů od N.V.Z., s.r.o. uznat. Otázka toho, kdo má v gesci dohled nad plněním zákonných povinností vůči veřejnému rejstříku, je pak pro posouzení věci zcela nepodstatná.

21. Za této situace byl žalobcův nárok na odpočet DPH, pokud jde o plnění od N.V.Z., s.r.o., zpochybněn. Rozdělení rozsahu činností mezi B. M. a N.V.Z., s.r.o. se v daňovém řízení nepodařilo spolehlivě rozkrýt a prokázat, což ostatně ani žalobce sám blíže v žalobě netvrdí.
22. Proto není případný ani odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28.11.2019, č.j. 62 Af 98/2017-94, neboť ten se týkal nákladů žalobce mimo jiné za celé zdaňovací období roku 2013, kdy žalobce uplatnil jako daňově účinné výdaje oproti příjmům hrazených v hotovosti N.V.Z., s.r.o. a B. M. Je nutné zdůraznit, že žalobce neuvádí žádnou bližší argumentaci, jak vztáhnout závěry tohoto rozsudku na posuzovanou věc, neboť je třeba mít na zřeteli odlišnost důkazního břemena, pokud jde o deklarování příjmů a proti tomu postavených výdajů, kdy může dojít kupř. k uznání části z nich, či stanovení daně z příjmů podle pomůcek. Odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek. Plátce, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání, správci daně prokázat. „...nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vzniká tehdy, pokud plátce použije přijaté zdanitelné plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti za splnění dalších zákonem vymezených podmínek (§ 72 a následující zákona o dani z přidané hodnoty). Daňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci - tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 Afs 10/2010-71). V mezích žalobních námitek, které obsahují odlišný pohled žalobce na hodnocení svědecké výpovědi B. M. a nekontaktnosti N.V.Z., s.r.o., nemá zdejší soud, s ohledem na tuto poněkud odlišnou koncepci důkazního břemena z citovaného rozsudku jak dovozovat důvodnost žalobcovy argumentace pokud jde o deklarovaná plnění od N.V.Z., s.r.o. Skutečnost, že B. M. spolu s brigádníky pro žalobce úklidové práce v určitém rozsahu skutečně prováděl, pro unesení důkazního břemena,

pokud jde o nárok na odpočet DPH na základě daňových dokladů od N.V.Z., s.r.o., nepostačuje.

23. V posuzované věci tedy podle zdejšího soudu správce daně dostatečně zpochybnil, že deklarovaný dodavatel N.V.Z., s.r.o. neposkytl žalobci plnění v deklarovaném rozsahu (čili je podle zdejšího soudu zpochybněno, zda je poskytl vůbec či alespoň částečně), a své důkazní břemeno, pokud jde o uplatněný nárok na odpočet DPH, ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně unesl.
24. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tak ani tu nemůže zdejší soud dát žalobci za pravdu. Rozhodnutí žalovaného obsahuje dostatečné nosné skutkové důvody a argumenty týkající se neuznání nároku na odpočet DPH z plnění od N.V.Z., s.r.o. V bodu 4 napadeného rozhodnutí žalovaný rekapituloval skutkový stav. V bodě 47 napadeného rozhodnutí pak vypořádal jednu z odvolacích námitek žalobce, která souvisela s důvody pro doměření daně, které byly shrnuty v bodě 33 napadeného rozhodnutí.
25. Dává-li žalobce uvedené pasáže napadeného rozhodnutí (body 47 a 33) do souvislosti s tím, že „správce daně na jiném místě uvedl, že plnění od pana B. M. nebyla přijata“, tak zdejší soud zdůrazňuje, že meritum nyní posuzované věci je otázka přijetí plnění v deklarovaném rozsahu od N.V.Z., s.r.o. Pokud z napadeného rozhodnutí v této souvislosti plyne, že žalovaný se v bodě 33 napadeného rozhodnutí zabýval zjištěním, že část daňových dokladů (faktura vydaná č. FV2013239 za stavbu rodinného domu v Ivančicích a č. FV2013240 na přefakturaci materiálu na výstavbu nové haly v Neslovicích pro odběratele R. V. - tedy jiné doklady než výše specifikované faktury od N.V.Z., s.r.o.) žalobce vůbec nezahrnul ani do daňové evidence ani daňového přiznání, neboť je zapomněl zaúčtovat, a tudíž správce daně je do základu daně zahrnul, což žalobce v daňovém řízení akceptoval, tak zdejšímu soudu není zřejmá souvislost této žalobní argumentace s neuznáním nároku na odpočet DPH z deklarovaných plnění od N.V.Z., s.r.o., kterým se žalovaný zabývá v navazujících pasážích napadeného rozhodnutí od bodu 34 dále.
26. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňoval další subjekty, s nimiž žalobce, mimo předmětné zdaňovací období spolupracoval, tak žalovaný tu shrnoval, že svědek B. M. vyjmenoval další subjekty, které se kromě něj na pracích pro žalobce podílely (bod 40 napadeného rozhodnutí). Na uvedeném nespatřuje zdejší soud nic nepřezkoumatelného za situace, kdy správce daně a žalovaný řádně zdůvodnili neuznání nároku na odpočet DPH z výše uvedených 13 faktur deklarujících poskytnutí plnění od N.V.Z., s.r.o.
27. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

28. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. května 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu